

MẸ TÔI CÙNG

PHẦN THỨ NHẤT

(Trong nhà ông Tâm)

Ông Tâm (*uài-nỉ bà*).—Minh có sẵn tiền đưa cho tôi mượn bớt hai hào, tôi đi nhà giảng để dâng cho Chúa.

Bà Tâm (*hót-hải la*).—Hai hào! Hai hào! Nhà giảng hoài hề. Bực mình quá (*vừa nói vừa bỏ đi vô phòng*).

Thằng Hảo (*con ông Tâm*).—Con còn hai hào trong ống đây. Cha muốn lấy dâng cho Chúa thì lấy đi cho rồi.

Ông Tâm (*cảm-dộng*).—Thôi, cha con ta cùng đi nhà giảng...

PHẦN THỨ NHÌ

(Trường Chúa-nhật, hai năm sau)

Ông Giáo.—Các em có biết hôm nay tôi nói về gì?

Cả bọn (*ồn ồn*).—Về xi-nê! Ồ... Về đánh bạc...! Không... Nói lão...

Ông giáo.—Im cả. Nói về giấy tiền, vàng bạc.

Cả bọn.—À, à! Ra thế... thú lắm!

Một cậu học-sanh.—Ờ... Thú lắm, chỉ làm giàu cho ba người Tàu bán tạp-hóa..... Ờ, ngu thật!

Ông giáo.—Các em nói sẽ chớ. Cúng hại đã đành. Các em đã biết chớ. Chẳng những người quá-cổ không dùng được tiền dốt ấy, chỉ làm trò dị-doan, tổn tiền vô-ích. Bồn-phận các em, khi cha mẹ còn sống, nên ăn-ở đối-dãi với người cho xứng-dáng, chớ giả-sử người qua đời, phủng về thế nào mà ăn, mà cúng, mà đốt tiền, vàng bạc? Có phải thế không, các em?

Cả bọn.—Thưa ông phải lắm...

Một cậu.—Nói thế chớ trừ thằng Hào ra, chúng con đã thêm đốt giấy tiền, vàng bạc.

Ông giáo.—Ai nói cậu Hào đốt vàng bạc à? Có phải thế không, trò Hào?

Hào.—Thưa ông (*nghe-nghò*). Từ khi cha con chết đi, mẹ con hay đốt giấy tiền lắm, nghe đầu làm như thế để bà nội con cho đi đánh bạc, và có đi thế thì con mới xồng đến đây học...

Ông giáo.—À, thế chớ? Mẹ cậu đã chẳng cầu-nguyện rồi ư? Cậu ơi! Cậu phải nhận-biết bồn-phận làm con. Tôi biết ông Tâm lắm. Cậu nên nói nghiệp ông và nên khuyên bà ấy, để khỏi làm sai lời trời của người quá-cổ. Nhé! cậu Hào nhé! Cậu hứa đi nào?

Hào (*cảm-dộng, run run*).—Con hứa sẽ không phạm ý Chúa.

Cả bọn.—Phải lắm. Thế là từ rày bọn mình sẽ tự-đắc với thầy và với Chúa mà dám nói rằng «chẳng» ai đốt giấy tiền. A-lê-lu-gia... a....!!...

PHẦN THỨ BA

(Trong nhà bà Tâm)

Hào.—Mẹ ơi. mẹ đang làm gì đấy?

Bà Tâm.—Mày hỏi làm gì? Cúng cho cha mày về lấy tiền xài cho sướng, còn hỏi. Còn mày, mày đi đâu về đó?

Hào (*luống-cuống*).—Mẹ ơi! Thầy giáo trường Chúa-nhật nói...

Bà Tâm.—Hừ..., nói sao? Mau!

Hào (*bối-rối*).—Thầy ấy bảo cúng là vô-ích, người chết không về lấy tiền được. Lúc sanh-tiền,.....

Bà Tâm.—Sanh-tiền gì?.. Chỉ kiếm chuyện. Không đốt giấy cho cha mày, thì cha mày lấy gì xài... Tội-nghiệp!

Hào (*thấy mẹ dịu*).—Tội-nghiệp thật, lúc cha còn sống, cha xin mẹ hai hào, mẹ không cho. Bây giờ cha chết đi, mẹ đem tiền dâng cho mấy ông bán giấy

tiền. (lăm-băm) Ôi! mẹ... tôi... cùng!
(*Ngoài phố có tiếng rao: «Ai... kẹo...
kẹo... e... o không!!!»*)

Hảo. — Ồ, hay mẹ cho con xu mua kẹo...

Bà Tâm. — Tiền còn đâu, con! Bao nhiêu tiền mẹ đã trút hết vô học tử tiệm bán giấy tiền rồi...

Hảo. — Đấy, mẹ xem, đã tốn tiền mà vô-ích, tốn công, xả rác. Như thế lại không đáng là tin-dờ, mẹ ạ ..

Bà Tâm (*cảm - động*). — Phải, mẹ nhận thấy có tội với cha con nhiều lắm. Nhưng, xin con đừng bỏ mẹ, con cầu-nguyện cho mẹ nhớ.

Tâm. — Cảm ơn Chúa. Mẹ hứa từ rày sẽ đi nhà giảng, bỏ thứ giấy tiền dốt ấy, và cho con.... xu nhé!

Bà Tâm (*cúi xuống vuốt-ve con*). — Ừ, thôi, con vào lấy sách hát mà dạy

lại thằng Cam với. Nó mới ở nhà-quê ra, chưa biết chữ. Con nhé!

(*Hảo chạy vào, chợt lại có tiếng rao: «Ai mua k...ẹo k...e...o... không!!!?»*)

Bà Tâm. — Ôi chồng tôi ơi! Con tôi ơi! Lạy Chúa, xin Ngài tha-thứ cho tôi!
(*Chợt một cậu bé vào, tay cầm gói kẹo, hớn-hở*).

Cậu bé. — Hảo ơi! (*thấy bà Tâm*)
Chào bà ạ. Hảo ơi! Có kẹo.

Bà Tâm. — Kẹo đâu lắm thế?

Cậu bé. — Thưa bà, bây giờ tôi mới dám nói thật, chẳng giấu chi bà. Nguyên chúng tôi đã giao hứa với anh Hảo, nếu anh ấy giữ lời hứa mà kéo bà về Chúa, sẽ cho ăn kẹo. Tôi đã rình ngoài ấy nãy giờ. Đến đây, cảm-động quá, tôi không thể đợi lâu được, phải vội vào ngay. Đây, anh Hảo, gói kẹo đây.—*Phan-xuân-Thiện, Đa-lát.*